VLISSINGSCHE COURANT

Maandag 12 Mei. 1845.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— Men schrijft uit New-York, 8. April: Het hof van assisen van Heilsborough, heeft een 12-jarig meisje gevonnist en vrijgesproken, die beticht was haar vader vermoord te hebben, de misdaad bekende en door de vreemdste omstandigheden regtvaardigde. Moet men het kind gelooven, dan zou hij zijn dochtertje eene bijl in handen gegeven hebben en haar geboden hem het hoofd af te houwen, dewijl hij een dronkaard was, die niet waardig was te leven. Het kind weigerde deze vaderlijke gril te voldoen en bood zelfs weêrstand; doch nu nam de vader een mes en dreigde zijne dochter te doorsteken, indien zij zelf hem niet doodde. Het verschrikte meisje vatte nu de bijl en liet ze op het hoofd haars vaders neêrvallen, die op den vloer was gaan liggen. Dusdanig is het verhaal den eersten dag harer aanhouding door dit kind gedaan, en al de moeite, welke men heeft aangewend, om het zich te doen wederspreken, zijn vruchteloos geweest. De verklaringen, door eenige getuigen afgelegd, laten echter vooronderstellen, dat deze gewaande vadermoord, slechts eene logen is, en door de moeder van het kind in deszelfs mond gelegd, daar men nader bevonden heeft, dat die vrouw met een ander man in overspel leefde.

RUSLAND.

PETERSBURG, den 26. April. In het Zuidwestelijke Rusland heeft in Februarij een sneeuwstorm gewoed, welke 6 dagen aanhield, zich over Wolhijniën, Podoliën en Bessarabiën uitstrekte en groote ongelukken te weeg bragt; 76 menschen zijn daardoor omgekomen.

DUITSCHLAND.

— Hoe moeijelijk of in het geheel niet de menschen door openbare strafoefeningen te verbeteren zijn, blijkt onder anderen uit eene te Augsburg gepleegde huisbraak, na welke den dief het gestolen geld [illegible], om met zijne bijzit eene reis naar Munchen te doen, ten einde de teregtstelling van zekeren *Eppensteiner*, bij te wonen.

— *De brandende boer.* — Dezer dagen is voor de regtbank van Keulen eene zaak voorgevallen die den ernstigsten mensch zou moeten doen lagchen. Een boer moest eene getuigenis afleggen. Alvorens de gehoorzaal binnen te treden, had de boer een pijpje gerookt, dat hij, toen het half verteerd was, in den zak zijner ondervest stak, onder zijn blaauwe kiel, meenende dat het was uitgedoofd.

Toen de boer zijne getuigenis moest gaan afleggen, zeide hem de regter: *Doe uwen eed, zeg mij achterna, en steek uwe hand naar omhoog.* De boer gehoorzaamde; maar onderwijl had zijne nog brandende pijp brand aan zijn kiel veroorzaakt; de regter bemerkte dit, en riep: *Boer, gy brandt.* De boer stak zijne hand naar omhoog en riep ook: *Boer, gy brandt.* — *Ja, maar waarachtig, boer, gy brandt*, hernam de regter, en de boer herhaalde de woorden: *Ja, maar waarachtig, boer, gy brandt.* — *Ik zeg u dat gy brandt*, riep de regter zeer beangst, en de boer herhaalde zoo luid hij schreeuwen kon: *Ik zeg u dat gy brandt.*

De regter, ziende dat hij nutteloos sprak om den boer te doen verstaan dat deszelfs kiel aan het vonken was, deed hem door policie-beambten uit de gehoorzaal leiden, alwaar deze eerst bemerkte dat zijn kiel inderdaad brandde; naar behooren gebluscht zijnde, werd hij in de gehoorzaal terug geleid, deed zijnen eed en legde zijne getuigenis af.

FRANKRIJK.

— In den *Echo d'Ile-et Vilaine* leest men het volgende berigt aangaande een drama, hetwelk in eene kleine gemeente in dat departement heeft plaats gehad: « De omstreken van Brissan werden sedert lang onveilig gemaakt door eene bende struikroovers. Den 22. April jl. was het laag drie dezer booswichten gelukt in de woning van den paardenkooper *Jacques Nicolas* binnen te sluipen, en zij waren reeds bezig zijn huis te berooven, toen hij, op de bovenste verdieping gerucht hoorende, en zonder te overdenken wat hem in deze te doen stond, een sabel greep, welke naast zijn bed aan eenen haak hing, en die sedert den slag van Waterloo niet uit de scheede was geweest. Met deze oude verroeste sabel gewapend, begaf zich *Nicolas* naar het vertrek, waar hij het gerucht had gehoord, en naauwelijks was hij hetzelve binnen getreden, of hij ontwaardde drie van top tot teen gewapende roovers. Hij groette hen zeer beleefd, sloot de deur en stak den sleutel in zijnen zak. —

« Wat er nu in dat verschrikkelijk kwartier uurs gebeurde, weten wij niet; maar dit weten wij, dat de politie den volgenden morgen drie lijken weghaalde, door het staal van den ouden krijgsman op eene deerlijke wijze verminkt. Zonder zijne geestkracht en koelbloedigheid, ware hij met zijne vrouw en kinderen op eene laaghartige wijze vermoord. Uit hoofde van de duisternis, welke het bloedtooneel omhulde, is de onversaagde *Nicolas* er afgekomen met eenen dolksteek in de regter dij, even boven de knie."

BELGIE.

— Een verschrikkelijk, ijzingwekkend ongeluk heeft op Maandag, om elf ure 's morgens, te Bergen, in Henegouwen, plaats gehad. Wij laten hier de bijzonderheden volgen, die wij van dit ongeluk hebben kunnen vernemen:

Op Maandag, omtrent om 11 ure 's morgens, ontwaarden de arbeiders die aan de groef genaamd *d'En-Bas* aan 't werk waren, een dikken rook die uit de mijnput kwam. Daar deze rook dikker en dikker werd, waren zij zeer verwonderd, want zij hadden geene ontploffing gehoord. Geen den werklieden ziende naar boven komen, haastten zij zich den directeur der benedenwerken te doen verwittigen, daar zij niet twijfelden of er had een groot ongeval plaats gehad.

Om half twaalf kwamen de directeurs en conducteurs der werken, als ook verscheidene geëmplooijeerden ter plaats. Niettegenstaande het gevaar eener afdaling in den mijnput op dit oogenblik, ging de heer *Plumot* naar beneden, zich doende vergezellen van twee beambten. Toen zij op den bodem gekomen waren, bood zich een ijzingwekkend tooneel aan hunne oogen.

Daar lagen, in verscheidene gaanderijën, een aantal min of meer gebrande en verminkte werklieden, maar die nog levendig waren; ook nog een aantal die geen teekens van leven meer gaven.

Er was hier geen twijfel, of er had een gaz-ontploffing plaats gehad. Men vernam weldra dat een werkman, niettegenstaande het streng verbod, en zonder de noodige voorzorg, eene mijn had laten springen. De uitbarsting is zoo hevig geweest, dat zij al de werklieden die zich in de andere gedeelten der groef bevonden, weggesleept heeft.

Vier-en-negentig werklieden waren in de mijn, dit is door het notitieboek van den *marqueur* beneden, bewezen: 27 zijn zonder ongeluk boven gekomen; 23 werden uit de groef gebragt, min of meer verminkt en verbrand. Onder deze laatsten, zijn er 2 bezweken, wanneer zij even boven waren. Men heeft thans 34 dooden gevonden.

Wat de 10 andere betreft, 5, dit weet men stellig, zijn nog in de puinen. De 5 andere zijn waarschijnlijk naar hunne woning gegaan.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 7. Mei. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, is de wet wegens de uitoefening der takken van geneeskunst, met 44 tegen 6 stemmen afgestemd.

AMSTERDAM, den 6. Mei. In den afgeloopen nacht, omstreeks één ure, is er brand ontstaan in den kelder van het huis No. 17, in de Foeliestraat, waarbij de bewoonster, *Tryntje Overman*, weduwe van *Machiel Stoyze*, oud 75 jaren, is verbrand. Deze vrouw had de eigenzinnigheid om, in plaats van op haar bed, in het achterste gedeelte der woning, vóór in den kelder op stoelen te slapen en alsdan vuur in eene test bij zich te nemen; hierdoor is naar waarschijnlijkheid de brand ontstaan, die meer menschenlevens had kunnen kosten, dewijl de bij haar inwonende kleindochter en een kind niet dan met moeite en nagenoeg naakt gered zijn geworden, door zekeren *J. W. Kops*, die mede in den kelder woonde en den brand nog tijdig genoeg ontdekte, om hen aan een anders gewissen dood te ontrukken; de oude vrouw was reeds een lijk, toen het aan eenige particulieren gelukte den brand te blusschen.

LEEUWARDEN, den 7. Mei. Zagen wij de pleinen dezer stad, zoowel als de omstreken van dezelve, door de oprigting van schoone gebouwen, de vertimmering en verfraaijing van anderen, en den aanleg van lieve wandelplaatsen van stadswege, aanmerkelijk verfraaijen, ook de smaak en netheid aan de bewoners dezer stad eigen, maakte dat vernieuwde gevels en vooral sierlijke verwen, aan de grachten en straten dezer stad, meer en meer een behagelijk en vriendelijk voorkomen gaven, vooral was dit op te merken bij de menigvuldige in de laatste jaren vertimmerde en aanmerkelijk vergrootte winkels, op en over de Kelders, bij de Brol, op de Nieuwestad en elders, waar menig kantoortje verdween, om plaats te maken voor uitgestrekter en sierlijker tot koopen uitlokkende magazijnen. — Dezer dagen werd weder de voorstreek bij de Vischmarkt aanmerkelijk verfraaid, door de oprigting van een nieuw magazijn van manufacturen, door den Heer *A. van Assen* alhier, welk gebouw, in een bevallig smaakvollen traat opgerigt, inwendig allerdoelmatigst ingerigt en ruim voorzien is, terwijl men eertsdaags de opening verwacht van het kolossale en volgens geruchten uitermate prachtige magazijn, van den vorst onzer manufacturiers, den Heer *A. Sinkel*, bij de Lange Pijp. Moge de welvaart van de stad, het middelpunt der Provincie, en van hare inwoners met de verfraaijing van haar uiterlijk, gelijken tred houden, zoo zal zij zich langzamerhand verheffen tot eene der schoonste en bloeijendste plaatsen van ons Vaderland.

AMERONGEN, den 3. Mei. Heden begaven zich per spoortein, van Veenendaal en elders, naar Amsterdam, 29 huisgezinnen, bestaande uit 164 personen, benevens 20 jongelingen en 20 jonge dochters, om, onder het opzigt van Ds. *Copyn* en den voor de kolonisatie bestemden onderwijzer *van Hateren*, met de schepen *Susanna Maria* en *Noord-Holland* naar Suriname te stevenen, en zich te vestigen op den post *Groningen en Voorzorg* aan de Saramacca. Ds. *van den Brandhoff*, bestuurder der kolonisatie, vleit zich met de andere gezinnen en jonge lieden nog in de eerste helft dezer maand de reis te ondernemen.

NIJMEGEN, den 6. Mei. Het volgende verdient als eene zeldzaamheid vermeld te worden:

Op Zondag den 4. Mei 1845 vierden alhier *Johannes Puts* en *Theodora Willemsen* het zeventigste jaar hunner echtvereeniging, als zijnde getrouwd op den 4. Mei 1775.

Johannes Puts werd te Nijmegen geboren op den 6. Februarij 1755, en bereikte dus den vollen ouderdom van 90 jaren op den 6. Februarij 1845; hij geniet nog eene zeer goede gezondheid wandelt dikwijls, en maakt nog kleedingstukken, als hebbende vroeger het bedrijf van kleermaker uitgeoefend. *Theodora Willemsen*, zijne vrouw, is in de streek, genaamd het Groene Woud, bij Nijmegen, op den 4. Mei 1755, geboren, en vierde dus Zondag, zoowel haar zeventigjarig huwelijks-feest, als haren negentigsten verjaardag; deze geniet ook eene redelijke gezondheid. Van vele zijden heeft dit echtpaar belangstelling in deszelfs geluk ondervonden.

DUITSCHLAND.

EEN WINTERSPROOKJE,

DOOR

H. HEINE.

(Vervolg van onze vorige.)

Het stooten van den [illegible] deed mij ontwaken, doch mijne oogleden vielen spoedig weder digt, en ik sliep andermaal in en droomde weder van ROODBAARD. Ik ging weder keuvelende met hem op en neêr door de weêrgalmende zalen. Hij vroeg mij naar vele dingen en verlangde, dat ik hem alles zou; hij had van de bovenwereld sedert verscheidene jaren, ja, sedert den zevenjarigen oorlog, geen enkel woord vernomen. Hij vroeg naar MOZES MENDELSSOHN en naar de gravin DUBARRY, de maîtresse van LODEWIJK XV.

— O keizer, riep ik, wat zijt gij ten achteren! MOZES is voorlang gestorven, alsmede zijne REBECCA, hun zoon ABRAHAM is ook niet meer onder de levenden. Maar ABRAHAM heeft met LEA een jongen overgewonnen, FELIX genaamd, die het in het christendom aardig ver bragt en al kapelmeester is. Zoo lang LODEWIJK regeerde, leefde DUBARRY lustig en kwiek en toen zij geguillotineerd werd was zij reeds oud. Wat koning LODEWIJK XV betreft, deze stierf rustig op zijn bed, maar LODEWIJK XVI werd met koningin ANTOINETTE geguillotineerd: de koningin betoonde grooten moed, zoo als het betaamt, maar DUBARRY weende en schreeuwde, toen men haar guillotineerde.

De keizer bleef plotselijk stilstaan en zag mij aan met stuursche oogen en sprak:

– Om godswil! wat is dat, guillotineren?

– Ik legde hem uit:

– Guillotineren, zei ik, is eene nieuwe manier, op welke men lieden van welken stand ook doet overgaan van het leven tot den dood. Bij deze nieuwe manier bedient men zich ook van een nieuw werktuig, uitgevonden door den heer GUILLOTIN, waarom men het *guillotine* heet. Men bind je op eene plank, deze draait; men schuift je snel onder eene galg, aan welke van boven eene driehoekige bijl hangt; trekt men nu aan een touwtje, dan schiet de bijl vlug en wakker naar beneden, en bij die gelegenheid valt je hoofd in een zak.

De keizer viel mij in de rede:

– Zwijg! ik wil van uwe machine niemendal weten. God beware, dat ik er mij ooit van bedienen zou! De koning en de koningin! Gebonden! Op eene plank! Dat is tegen alle vormen en etiquette. En gij, wie zijt gij, dat ge het waagt zoo gemeenzaam *je* tegen mij te zeggen? Wacht, kwajongen! ik zal je die vermetele vleugels eens kortwieken! Als ik u hoor spreken keert mij het hart om, uw adem alleen is hoog verraad en majesteitsschennis.

Als de oude heer zoodanig in drift geraakte en mij zonder bedwang of verschooning aanvloog, spatten ook mij de diepste gedachten naar buiten.

– Mijnheer ROODBAARD, zei ik met luider stemme, je bent een oud fabelgedrogt! ga heen en slaap maar weêr voort, wij zullen ons wel bevrijden zonder jou. De republikeinen zouden ons uitlagchen, wanneer ze zoo 'n spook met kroon en scepter aan onze spits zagen en zouden ons malligheden toeroepen. In je vaandel heb ik ook niet veel zin meer; de zotten, die voor de herstelling van het oude Duitschland ijverden, bedierven in mijn academietijd reeds mijn smaak voor het zwart, rood en geel. Best ware, dat je maar hier in den ouden Kiffhauser t'huis bleef, want bedenk ik alles goed en wel, dan hebben we in 't geheel geen keizer noodig.

In den droom heb ik met den keizer getwist. Natuurlijk! Want in een wakenden toestand spreekt men zoo oproerig niet tot vorsten. In den droom slechts durft de Duitscher het te wagen Duitsche gevoelens uit te spreken, die hij diep in den opregten boezem omdraagt.

Toen ik ontwaakte, reed ik een bosch door. Het gezigt der boomen, der naakte werkelijkheid des houts, verjoeg mijne overpeinzingen. De eiken schudden ernstig met den kop, de berken en berkentakken knikten waarschuwend, en ik riep:

– Genade, dierbare keizer! ROODBAARD, vergeef mij mijn schielijk woord! Ik weet, gij zijt veel wijzer dan ik en ik ben zoo opvliegend; kom dus maar gaauw, mijn keizer! Hebt gij niet op met de guillotine, zoo blijf maar bij de oude manier: het zwaard voor den adel, de strop voor den burger en de boeren in kielen. Of doe eens van tijd tot tijd om en om, laat de edellui

GRONINGEN, den 6. Mei. In de vorige maand is alhier, in den ouderdom van 86 jaren, overleden *Olchert Jacobs Olcherts.* Deze persoon was ongehuwd en laat eene 92 jarige zuster na, met wie hij in diepe armoede en bijna in stille afzondering een somber gebouw buiten het kleine poortje aan de bonte brug, bewoonde. Toen de dood een einde aan zijn leven maakte, en de buren, die hen meermalen verzorgden, ook nu de vereischte hulp betoonden, ontdekte men het afzigtelijkste en ijzingwekkendste tooneel van morsigheid en ellende. Op eene ongeloofelijke wijze woedde hier het ongedierte. Om te begrijpen tot welk eene hoogte deze onkiesche toestand ook bij zijne 92jarige zuster, *Reina Olcherts*, geklommen was, dient men te weten; dat zij, na eene bewerkstelligde reiniging, verklaarde, nu weder te kunnen hooren en als in eene andere wereld te leven. Zij is thans echter gezond, doch hare geestvermogens zijn eenigzins gekrenkt. Opmerkelijk is het daarbij vooral, en tevens, een rampzalig voorbeeld hoever gierigheid en zelfzucht den mensch vervoeren kunnen, dat in den kelder onder hunne woning, in potten, aan gereed geld gevonden is de som van ƒ 2017, en dat, naar men zegt, deze lieden verscheidene duizend gulden aan eigendommen bezitten!

VLISSINGEN, den 10. Mei. Gisteren werden op 's Rijks werf alhier de brik *de Sperwer* en de schooner *de Adder*, met het beste gevolg te water gelaten, in tegenwoordigheid van den Vice-Admiraal *Lucas*, Directeur en Kommandant der Marine alhier, van den Edel Achtbaren Heer Burgemeester dezer stad, van vele militaire en civiele autoriteiten met derzelver dames en een groot aantal toeschouwers van verschillenden rang.

Deze altijd belangrijke plegtigheid, werd niet weinig verhoogd, door dat op dien dag de 50ste verjaring inviel, van het in dienst treden van genoemden Vice-Admiraal bij de Zeemagt van den Staat, en Z. Exc. te dier gelegenheid aan al de mindere geëmploijeerden en werklieden van 's Rijks werf, eenige ververschingen deed aanbieden op den mallenzolder, welke daartoe opzettelijk was ingerigt en versierd.

Toen zich de manschappen aldaar vereenigd hadden, werden zij vereerd door een bezoek van Z. Exc. met een talrijk gezelschap; het muzijk van het fregat *de Rijn* deed zich, ook hier, even als bij het te water laten der schepen, hooren, en mengde zich met het luidruchtig gegroet der menigte, welke zich, onder het gebruik der ververschingen, feestvierend verheugde, en uitmuntend voldaan, in de beste orde huiswaarts keerde; terwijl zich verder een talrijk gezelschap van autoriteiten bij den Heer Vice-Admiraal vereenigde, en aldaar het merkwaardig feest van den dag met denzelven vierde.

— Gisteren verliet het 4e Bataillon van het 7e Reg. Inf. deze stad, met bestemming naar Breda. De garnizoens-verwisseling, zooveel onze vesting betreft, is hiermede afgeloopen.

— In de *Arnhemsche Courant* van den 7. dezer, leest men het volgende:

Vroeger hoorde men niet anders, dan dat zij, die naar Oost- of Westindië vertrokken, fortuinzoekers, leegloopers waren, die hier niet meer te regt konden. Sedert eenige jaren wordt als een beloofd land Noord-Amerika opgegeven, werwaarts vooral vele Duitschers hun bestaan gingen zoeken. Deze, met eenig fortuin vertrokken, kwam zonder hetzelve terug; gene bleef er en zijne zon ging aldaar op: vooral waren dit handwerkslieden, timmerlieden, smeden, molenaars, bakkers, enz.

Sedert drie jaren, echter, vertrok de rustige landbouwer uit het Munsterland derwaarts, kocht daar huis, have en landerijen en maakte er goede zaken; en thans is reeds deze verhuizings-ziekte overgeslagen naar de provincie Gelderland. Verleden jaar vertrokken naar Noord-Amerika twee gegoede boeren uit Rekken, eene buurtschap onder Eibergen, en de berigten, welke dezelve in het begin dezes jaars aan hunne familie en bekenden toezonden, waren zoo allergunstigst, dat verscheiden personen, uit en onder Groenlo, al hunne goederen verkoopen, om zich, naar St. Jacob, (invallende 25 Julij), mede derwaarts te begeven.

Komt men te Winterswijk, Groenlo, Eibergen, Nede en Haaksbergen, in Overijssel, hoort men den boerenstand over *niets* anders redeneren, zeggende het in Nederland toch niet te kunnen volhouden door de zware landelijke en plaatselijke belastingen met derzelver lastige formaliteiten; dat het beter is bij tijds te gaan, dan wanneer men na eenige jaren uitgedroogd is, — zoo bestaat er thans geen twijfel meer, of een groot gedeelte verhuist reeds dezen zomer, terwijl meer voorzigtigen er iemand heenzenden om in persoon de localiteit op te nemen, en dan, bij gunstigen uitslag, derwaarts vertrekken, zoodat het niemand verwonderen moet, even als zulks in de streken van Osnabruck plaats vindt, dat sommige buurtschappen nagenoeg geheel ontvolkt zullen worden.

In eenen brief van eenen derwaarts uit Rekken vertrokken boer lazen wij dat hij aldaar had aangekocht honderd schepels boschgrond, vijftig schepels best bouwland, dat niet bemest behoefde te worden, met huis, zomerhuis en schuur, benevens de huis-meubelen, paard en beesten voor de geringe som van *vijfhonderd gulden*; dat hij zijne producten naar eene, aldaar drie uren afgelegen stad, ter markt bragt, en zijn geheele opbrengst, zoo lands- als plaatselijke belasting, slechts bedroeg *zeven guldens*; dat hij dan in alles vrij kon handelen; geen geslagt, gemaal of lastige turfwetten waren aldaar bekend, en hij spoorde zijne familie aan, om toch ook spoedig derwaarts te komen, en aan hunne bekenden den brief te laten lezen.

Mogt toch onze hooge regering het gevaar inzien, dat er uit de hoog opgedrevene lands- en plaatselijke belastingen voortvloeit, vooral de hoogst omslagtige administratie, de lastige formaliteiten van de accijnsen, bij collecte, maar dat vooral de voorvaderlijke zuinigheid weder worde ingevoerd; dan verlaat de Nederlander zijnen, hem steeds dierbaren geboortegrond niet, overtuigd dat eene verhuizing naar een ander werelddeel niets anders dan zijnen ondergang berokkent.

Ingezonden Stukken.

In het bekende wonderland, in een stadje niet ver van de grenzen, woont een kantonregter, die al de vereischten in zich vereenigd, welke onafscheidbaar dienen te zijn aan den achtbaren naam van regter. Onder zijne deugden en goede hoedanigheden, waarom hij bij de goede burgerij hoog staat aangeschreven, behooren ook beleefdheid en koelbloedigheid. 't Is waar, waar zou het heen met de achting welke men eenen regter verschuldigd is en die hij ook vorderen kan, indien hij zich waardig gedraagt, zoo hij bij het geringste, beleefd voorgedragen verzoek in drift opspringt, zich zelve vergeet en onbeschoft wordt, zoodat alleen de bezadigdheid van een' ander en de plaats waar het voorval geschiedt, ergerlijke tooneelen voorkomt? De kantonregter welke wij bedoelen behoort niet tot dezulken – indien zij al gevonden worden; – integendeel, steeds indachtig dat hij leeft en geniet van de lasten dragende burgers, dat ook de spaarpenning van den arme gebruikt wordt tot uitbetaling van zijn tractement, dat ieder burger een houtje aanbrengt bij het vuur waaraan hij zich warmt, –– integendeel, zeggen wij, is hij de beleefdheid en achtenswaardigheid zelve. Dit ondervondt onlangs nog schrijver dezes, en daarom loopt zijn hart over van dankbaarheid; hij moet zijn gevoel van erkentelijkheid lucht geven; zijne waarde als mensch en burger van den staat vordert dit. De geachte redactie van dit blad stelt hare kolommen open voor regtmatige klagten en berispingen, welnu, wij hopen dat zij het ditmaal doen zal voor eene loftuiting, hartelijk en welgemeend; wij wenschen den edelen man gezondheid tot hoogen ouderdom, voortdurend embonpoint en meerder' groei.

X.

VERBETERING.

In No. 52 van ons blad zijn in het feuilleton eenige drukfouten ingeslopen, welke men aldus gelieve te verbeteren:

Zij kan niet weer springen;	lees:	Zij kan niet meer springen.
Marcus Fallius;	«	Marcus Tullius.
Kolf;	«	Kolb.

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 10. Mei. Sedert den 8. dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Catharina Georgiana, C. Breekwoldt, Fredrikshaven, raapzaad; Freifrau Anna Catharina, J. Pedersen, Windau, lijnzaad; Randers, L. Clausen, Buenos Aijres, huiden; Catharine, S. P. Svendsen, Weile, garst; Florent, J. Dam, Rio Janeiro, koffij; Guldstar, H. H. Erichsen, Kallandborg, rogge.

Voor Gend bestemd:

Maria Louisa, J. van der Steen, Liverpool, zout en stukgoed; Paradies, F. Witte, Kiel, lijnkoeken.

Voor Dendermonde bestemd:

Mareja, M. J. Knudsen, Zwijdwesthorn, raapzaad; Familie, J. N. Togesin, Tordia, lijnzaad.

Van Antwerpen is de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

De vrouw Maria, W. J. Kuipers, Amsterdam, suiker; Maria Oletta, O. Jacobsen, Gothenburg, de Juno, H. Dreijer, Fitsroij, the Marij, J. Drijden, Seaham, alle ballast.

Van Brussel gezeild:

Apollo, G. Elfring, Moltina, P. D. Andriessen, beide Hamburg, stukgoed.

Van Leuven gezeild:

Ariane, H. P. H. Muntendam, Avontuur, ballast.

BATH, den 8. Mei. Gedurende de maand April 1844, zijn aan het Kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en betaling alhier, de navolgende schepen ingeklaard: 6 met porselein- en vol-aarde, 1 met aardewerk, 17 met puin, 1 met bier, 1 met tarwe, 8 met rogge, 6 met boekweit, 2 met garst, 10 met hout- en houtwerk, 3 met huiden, 12 met kalk, 98 met steenkolen, 17 met meubelen, 1 met hennepstroo, 45 met hardstraat- en zinksteen, 64 met stukgoed 1 met sigaren, 1 met klaverzaad, 1 met lijnzaad, en 114 ledige; te zamen 409 schepen, waarvan 302 onder Nederlandsche en 107 onder Belgische vlag; alsmede 112 ledige visch en mosselschuiten en 18 stoombooten.

Uitgeklaard: 10 met aardappelen, 34 met haard en boonstrooasch, 12 met biezen en hoepen, 1 met chicorei-wortel, 1 met tarwe, 74 met gerst, 11 met haver, 22 met boonen en wikken, 1 met erwten, 15 met hooi, 14 met hout, 1 met huiden, 1 met jenever, 10 met kaas, 1 met kaf, 1 met raapkoeken, 8 met koffij, 2 met meekrap, 2 met meubelen, 2 met riet, 3 met ongemalen tufsteen, 40 met stukgoed, 2 met vaatwerk, 5 met haring en zoutevisch, 8 met droogevisch, 1 met vischwant, 2 met vlas, 1 met wijn, 1 met oud ijzer, 3 met canariezaad, 25 met kool-raap- en lijnzaad, en 64 ledige, te zamen 378 schepen, waarvan 285 onder Nederlandsche en 93 onder Belgische vlag; alsmede 118 geladen visch- en mosselschuiten en 17 stoombooten.

---

hangen en maak de burgers en boeren wat korter: wij zijn toch allemaal kinderen van onzen Lieven Heer. Stel het pijnlijk halsregt van KAREL V weder in en verdeel het volk weder in standen, gilden en broederschappen; herstel het heilige Roomsche rijk in deszelfs geheel en geef ons de smerigste plunje terug, met alle mogelijke aperijen; ja, de middeleeuwen, de ware, de heusche, wil ik altijd door verduren, zoo gij ons slechts van dat tusschending verlost, van dien JAN POTAGE adel, welke een walgelijk mengelmoes is van gothische ijdelheid en nieuwerwetsch bedrog, vleesch noch visch. Jaag de tooneelspelerstroepen weg en sluit de schouwburgen, waar men den voortijd ten spot maakt, en komt toch gauw, o keizer!

Minden is eene sterke vesting, zij heeft hechte werken en goede wapens, maar ik heb niet gaarne iets met Pruissische vestingen uitstaande. Wij kwamen er tegen den avond aan. De vloer der ophaalbrug steunde vreeselijk, toen wij er over reden. De donkere grachten, de hooge bastions gaapten en staarden ons dreigend en verdrietig aan, de zware poort ging rammelend open en werd rammelend weder gesloten. Ach! mijne ziel was even treurig als die van ULYSSES, toen hij bemerkte, dat POLYPHEMUS den rotssteen weder voor zijn hol schoof. In de herberg was het nog erger: het eten wilde mij er niet smaken; ik ging terstond naar kooi, doch ik vatte den slaap niet, ik was te zwaar gedekt. Het was een breed ledekant met een donzen bed, gordijnen van damast en een hemel van verschoten goud, van welken een smerige kwast afhing. Vervloekte kwast, die mij den gauschen nacht de lieve rust, roofde, die als een zwaard van DAMOCLES mijn hoofd bedreigde, en mij meermalen een slangenkop toescheen, welke ik fluisterend hoorde sissen:

– Je bent in de vesting en je blijft in de vesting en je kunt er niet meer uit!

– Ach! zuchtte ik, was ik maar t'huis bij mijne lieve vrouw te Parijs in het faubourg poissonnière!

Ik voelde alsof mij iets gelijk de koude hand van een censor over den schedel streek; dan verviel ik terstond in eene volstrekte gedachteloosheid. Gens d'armes in lijkwaden gehuld, eene witte spookverwarring omringde mijn ledekant, en ik hoorde een ongezellig ketelgekletter. Helaas! de spoken sleepten mij voort en ik bevond mij eindelijk aan een steilen rotswand, aan welken ik werd vastgebonden. Die kwade, smerige beddekwast! ik ontdekte hem thans terstond weder, maar terwijl hij thans naar eene gier geleek met klaauwen en zwart gevederte, en er uitzag als de Pruissische adelaar en mijn ligchaam omkneld hield en mij de lever uit de borst vrat, daar ik zuchtte en kermde. Het duurde lang. Toen kraaide de haan en de koortsige droom week. Ik lag te Minden zweetend te bed en de adelaar was weder een kwast geworden.

Ik reisde door met extrapost en schiep eerst adem buiten in de vrije natuur op Buckeburgschen grond.

Men kan zijn vaderland aan zijne hakken medenemen, want het halve vorstendom Buckeburg bleef mij aan de laarzen zitten: zoo 'n klei heb ik van mijn leven nog niet gezien! In de stad zelve stapte ik af om er mijn stamhuis eens te beschouwen, waar mijn grootvader geboren is; mijne grootmoeder was uit Hamburg.

Ik kwam tegen het middagmaal te Hanover en liet mijne laarzen poetsen; daarop ging ik terstond de stad bezigtigen, want ik reis gaarne met voordeel. Wat ziet daar alles netjes uit! er ligt geen vuil op straat. Ik zag hier veel prachtige gebouwen, eerbiedwekkende massa's, vooral beviel mij een groot plein, omgeven door aanzienlijke huizen, daar woont de Koning, daar staat zijn paleis. Deszelfs uiterlijk is fraai, wel te verstaan, dat van het paleis. Voor het portaal staat aan beide zijden een schilderhuis, roodrokken, die er dreigend en wild uitzien, houden er de wacht voor, 't geweer op schouder. Mijn cicerone zeide:

– Daar woont ERNST AUGUST, een grijsaard, een ultra-tory, een edelman zeer bedaard voor zijne jaren. Hij woont daar zoo zeker als een herder op het land, want, beter dan zijne lijfwacht, bewaakt hem de flaauwhartigheid onzer goede vrienden. Ik zie hem wel eens, hij klaagt dan, dat het ambacht van Koning zoo landziekig is, waartoe hij tegenwoordig in Hanover is veroordeeld. Aan het leven in Engeland gewoon, is het hem hier te bekrompen; hij wordt door den *spleen* geplaagd en begint te vreezen, dat hij het op den duur niet zal uithouden. Eergisteren morgen vond ik hem treurig over den haard gebukt; Z. M. kookte een lavement voor zijne zieke honden.

(Vervolg later.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.